

fige, mellem Arbejderne i Byen og Arbejderne paa Landet. Der er blevet udtalt mange Formodninger om, hvorfor den højtærede Finansminister var saa glad ved dette Lovforslag, og jeg kan tiltræde de Grunde, der i saa Henseende ere fremkomne, men een Grund har man ikke, tror jeg, lagt særlig Mærke til, og det er, at den højtærede Finansminister, som er en politisk fremfuerende og erfaren Mand, ganske vist har set de politiske Følger, som kunne komme af dette Lovforslag, hvis det blev til Lov. Han har ganske sikkert set, at det kunde være, at en saadan Lov kunde give Anledning til, at der blev en Splittelse mellem Arbejderne i Byen og Arbejderne paa Landet. Det er paa ingen Maade min Mening, at det har været Forslagsstillernes Hensigt at fremkalde en saadan Splid mellem Landarbejderne og Byarbejderne, det er heller ikke min Mening, at Forslagsstillerne eller de, der staa dem politisk nær i dette Spørgsmaal, just ville bruge det som en saadan Kile, men det er aabenbart, at Forslaget kan bruges som en saadan Kile, og alt, hvad der kan bruges politisk, kan man ogsaa være sikker paa vil blive brugt; enten fra den ene eller fra den anden Side. Det er det, der har undret mig noget, at Forslagsstillerne, der jo høre til Venstre, have villet givet Regeringen en saadan Kile. Vi vide jo alle, at det er noget, som Ministerne udtale hver Gang, de ere til Stede ved et offentligt Møde, at det, de egentlig ere mest bange for, er Arbejderbevægelsen. Venstre synes Regeringen ikke at være saa frygtelig angst for — og det kan jo ogsaa godt være, at Venstre i det hele er stikkelige Mennesker — men derimod er der næsten ikke nogen Minister, der tager Ordet ved et offentligt Møde, uden at han udtaler, at Arbejderbevægelsen er han meget bange for. Det, som derfor maa være Regeringens Hovedopgave, er selvfølgelig at søge at splitte Arbejderne, Regeringens Opgave maa være efter det gamle latinske Ord: divide et impera, del og hersk, d. v. s. i dette Tilfælde: søg at faa sat Arbejderne i Byen op mod Arbejderne paa Landet; naar man først har gjort det, kan man herse over dem, akkurat ligesom man altid har gjort. Derfor vil man sige til Landarbejderne: I kunne faa Eders Sukker noget billigere, I kunne tjene nogle faa Kroner om Aaret derpaa, men den væsentligste Hindring for at naa det Maal er, at Byarbejderne — og maaske vil man for at gøre det mere drastisk sige: de fordrutne Byarbejdere med de røde Næser, som det ærede Medlem fra Afsens (Bernsen) talte om — ikke ville

finde sig i at skulle give mere for deres bagerste Øl. Der ser man, vil man endvidere sige til Bægge, at Byarbejdernes Interesse er en og Landarbejdernes en anden, og man vil saaledes søge at sætte de to forskellige Arbejderafdelingers Interesser op mod hinanden. Det er meget muligt, at Landarbejderne da ville lade sig daare, da vi Mennesker jo gerne ere saaledes indrettede, at hvis vi kunne faa en lille øjeblikkelig Fordel, som vi kunne regne ud i Kroner og Dre, saa købe vi den, selv om vi derved maa opgive noget, der var langt større og mere betydningssfuldt, men som man ikke saaledes kan regne ud i Kroner og Dre. Det er jo af den allerstørste Betydning for Arbejderstanden, hvis den skal naa den politiske Indflydelse, den bør have, og hvis den derved kan naa at faa en væsentlig Forbedring i sine økonomiske Vilkaar, at den ikke bliver splittet, men at den holdes sammen. Kan man bryde Sammenholdet mellem Arbejderne, saa har man for det første hæmmet den politiske Indflydelse, som Arbejderstanden bør have, og saa har man tillige hindret den i at faa en væsentlig Forbedring i sine Vilkaar; thi der er ikke nogen Samfundsklasse, hverken Arbejdere eller Bønder eller nogen som helst anden Samfundsklasse, der faar nogen væsentlig Forbedring i sine økonomiske Vilkaar, førend den selv tager fat. Derfor har Venstre hidtil — og gør det sikkert endnu den Dag i Dag — med Glæde hilset det Sammenhold, der var mellem Arbejderne, fordi det er erkendt, ogsaa fra Venstres Side, at der var nogen Samfundsklasse, der trængte til en Forbedring i sine økonomiske Vilkaar, var det Arbejderstanden. Nu kommer altsaa — jeg er vis paa i al Trosthyldighed — de to Forslagsstillere og give Regeringen dette Vaaben i Hænde. Hvis jeg havde været Højstoleforstander, vilde jeg have sammenlignet dette Forslag med det Vaaben, som den blinde Hødur — tror jeg, han hed — en Gang fik udleveret af Løse til at dræbe eller anden uflyldig Person med. Jeg er ganske sikker paa, at de ærede Forslagsstillere ikke have tænkt paa dette, men de give alligevel Regeringen et Apparat, som om det end ikke er afgjort, at det vil kunne gøre Ulykke, saa dog maaske vil kunne virke omtrent som et af de Apparater, hvormed man ude paa Landet plejer at fange Fluor. De ærede Medlemmer fra Landet vide nok, hvorledes man bærer sig ad med at fange Fluor der. Man tager et Ølglas, og det hælper man en Smule Brændevin i, saa lægger man Brød over, og i Brødet stører man et lille Hul i Midten; saa smører man Sukker eller Sirup paa Undersiden af Brø-